

DESPRE AUTORI

Adrian-Silvan Ionescu (n. 1952), este director la Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu” și profesor asociat la Universitatea Națională de Arte, unde susține cursuri de istoria fotografiei și a filmului, precum și un curs de master. A studiat istoria artelor și a fost muzeograf la Muzeul Național de Artă al României iar, ulterior, la Muzeul Municipiului București unde a devenit director adjunct (1990-1993) înainte de a se dedica integral cercetării. Doctor în științe istorice (1997). Studiile sale sunt orientate spre istoria fotografiei, istoria artelor și a civilizației urbane în secolul al XIX-lea, istoria costumului civil și militar. Este critic și istoric de artă cu lungă activitate de cronicar plastic și organizator de expoziții. A publicat 13 cărți și a editat alte 3. Cele mai recente titluri sunt *Regina Maria și America* (2009) și *Silvan. Portretistul/ The Portrait Artist* (2011). Pentru lucrările sale a fost distins cu Premiul Academiei Române (1992), Premiul Uniunii Artiștilor Plastici pentru critică (2002) și premiile „Simion Mehedinți” (2003), „Nicolae Bălcescu” (2008), „I.C. Filitti” (2009) și „George Oprescu” (2010) ale Fundației Culturale „Magazin Istoric”. Este membru în International Council of Museums (ICOM), în London Press Club, în European Society for the History of Photography (ESHPh) din Viena și în Société Française de Photographie din Paris.

Este cavaler al Ordinului **Meritul Cultural** (2004), al medaliei **Regele Mihai I pentru Loialitate** (2010) și comandor cu stea al Ordinului **Sf. Lazăr de Ierusalim** (2013).

Cavaler al Ordinului **Coroana României** (2015). Doctor Honoris Causa al Academiei de Muzică, Teatru și Arte Plastice a Republicii Moldova din Chișinău (2017).

Macrina Oproiu este doctorandă a Institutului de Istorie „N. Iorga” din București cu teza „Monografia Castelului Peleşor. De la reședință princiară, la muzeu (1903-1993)”. Este absolventă a Facultății de Istorie (1995-1999) și a cursurilor de masterat (1999-2000), în cadrul Universității București. Din anul 2000 își desfășoară activitatea la Muzeul Național Peleş, în calitate de muzeograf (2000-2015) și de șefă a secției de Evidență centralizată a patrimoniului și documentare (2015-azi). A studiat colecțiile de artă decorativă și colecția de pictură românească ale muzeului. A colaborat la organizarea a numeroase expoziții temporare și la elaborarea cataloagelor muzeului. A publicat articole dedicate regalității, precum și colecțiilor regale (volumul „Din arhivele Castelului Peleş” (2010), articole: „Ultimii ani din viața Reginei Maria, în corespondența Domniței Ileana” (2008), „Christina Galitzi, ultima secretară a Reginei Maria. Corespondență din Arhiva Muzeului Național Peleş” (2009), „Vânătoarea regală în timpul lui Carol I” (2010), „Vizita oficială în Franța a cuplului regal, Ferdinand – Maria (9-13 aprilie 1924), reflectată în presa franceză” (2012), „Carol Popp de Szathmari în colecția Muzeului Național Peleş” (2013), „Castelul Peleş și iconografia creștină în slujba legitimării regale. Arhanghelul Gabriel” (2015).

Radu Popica, curator și istoric de artă, doctor al Universității „Babeș Bolyai” din Cluj-Napoca. Expert acreditat de Ministerul Culturii în artă modernă românească. Numeroase studii publicate cu privire la arta din sud-estul Transilvaniei. Curator a numeroase expoziții de artă modernă. Din 2018, director al Muzeului de Artă Brașov.

Horia Vladimir Șerbănescu (n. 1955) este istoric militar și muzeograf în cadrul Muzeului Militar Național „Regele Ferdinand I”, doctor în istorie (2016) cu teza *Imaginea Armatei Române în iconografie. 1830 -1914*, coordonator dr. Adrian-Silvan Ionescu. Din 1984 a publicat un număr mare de studii și articole de specialitate în reviste românești și străine: *Buletinul Muzeului Militar Național*, *Magazin Istoric*, *Historia*, *Vivat Hussar*, *Militaria Magazine*, *Gazette des Uniformes* etc.

Autor sau coautor, realizând text și ilustrații, pentru numeroase lucrări de istorie militară, publicate în România și în străinătate: *Istoria Militară a Poporului Român*, Vol. VI, București 1989; *Romanian Army in WW2*, seria Osprey „Men at Arms”, Nr. 246, Londra, 1991; *Armata Română. 1941-1945*, București, 1996; *Armata Română în Războiul de Independență. 1877-1878*, București, 2002; *Armata Română în vremea lui Alexandru Ioan Cuza (1859-1866)*, seria „Dorobantul” Nr. 1, București, 2003; *Armata Română în misiuni internaționale (1991-2003)*, seria „Dorobantul” Nr. 2, București, 2004; *Trupele blindate din Armata Română (1919 - 1947)*, seria „Dorobantul” Nr. 3, București, 2005; *Enciclopedia Armatei României*, București, 2009; *Holodnoye oruzhiye Gretsii i Rumynii (Armele albe în Grecia și în România)*, seria „Russkiye vityazi – Voyennoye delo Balkanskikh strany”, Moscova, 2011; *Shtyki i boyevye nozhi Bolgarii, Gretsii, Rumynii (Baionete și cuțite de luptă din Bulgaria, Grecia, România)*, seria „Russkiye vityazi – Voyennoye delo Balkanskikh stran”, Moscova, 2013; *Regimentul 30 Gardă „Mihai Viteazul”. Istorie, uniformă, simboluri*, București, 2015. Consultant pentru uniforme, echipamente și arme în mai multe filme istorice românești și străine produse în România. Din 2004 a participat la înființarea și dezvoltarea mișcării de reconstituire istorică din România. Membru al Comisiei Române de Istorie Militară (din 1998).

Eduard Andrei este doctor în istoria artei, cu o teză despre arhitectura și pictura bisericilor ortodoxe dobrogene de la sfârșitul secolului al XIX-lea și din prima jumătate a secolului XX, susținută la Universitatea Națională de Arte București (2011). A obținut licența în pictură la aceeași universitate (1997) și un master în “Sciences et Techniques des Arts” la Institut Supérieur de Beaux-Arts din Tunis (2004). Este membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România (din 1997), cu o bogată activitate expozițională în țară și în străinătate. Dubla sa formație, de artist vizual și de critic de artă, face ca temele scrierilor sale despre artă să fie abordate nu doar dintr-o perspectivă pur teoretică, ci și din aceea a practicianului. A publicat texte de specialitate în revistele *Studii și Cercetări de Istoria Artei*, *NY Arts Magazine*, *Antichități-România*, *Tomis*, *Ex Ponto*, *Universitaria*, *Îndrumător Pastoral* ș.a. A predat istoria artei universale și românești la Facultatea de Arte a Universității Ovidius din Constanța, ca lector (2008-2012), iar în ultimii patru ani a fost coordonator de programe la Institutul Cultural Român de la New York.

Corina Teacă. Cercetător în cadrul Institutului de Istoria artei „G. Oprescu” – departamentul „Arte vizuale și arhitectură – perioada modernă”. Doctor în arte vizuale (UNAB, 2012). A publicat studii și articole în RRHA, SCIA, precum și în diverse volume colective.

Elisabeta Negrău (n. 1979) este cercetător științific, membru al Sectorului Arte Vizuale și Arhitectură – Perioada Medievală și Premodernă, în cadrul proiectului de cercetare PN-III-P1-1.2.PCCDI-2017-0812 „Elaborarea de metodologii complexe privind atribuirea și autentificarea unor picturi medievale și premoderne din patrimoniul național” (2018-2022), director CS I dr. Adrian-Silvan Ionescu. Anterior, a mai lucrat la Departamentul de Cercetare al Universității Naționale de Arte din București. Licențiată în Istoria și Teoria Artei (2002) și absolventă unui Master în Arte Vizuale (2005) în cadrul aceleiași instituții. Este doctor în științe al Universității Naționale de Arte din București, cu o teză privind arta aulică din Țara Românească în sec. XVI-XVII (2012). Director al proiectului de cercetare pentru Tineri Doctoranzi (TD-CNCSIS) „Dimensiuni aulice în arta post-bizantină. Cazul Țării Românești (sec. XVI-XVII)”, Universitatea Națională de Arte din București (2008-2009). Participant în proiectul CNCSIS „Repertoriul picturii murale brâncovenești. Județul istoric Vâlcea”, director prof. univ. dr. Corina Popa, Universitatea Națională de Arte din București (2006-2008). Autoare a peste 25 de articole în reviste de specialitate (*RRHA-BA*, *RESEE*, *SMIM* etc.) și a 7 volume (1 de autor și 6 coautor). Specialități: istoria artei medievale și premoderne din Țara Românească (secolele XIV-XVIII); iconografia artei bizantine și post-bizantine. Membru în *Societatea Română de Studii Bizantine*, parte a *Association Internationale des Études Byzantines*.

Vitalie Buzu este absolvent al Facultății de istorie a Universității București, profesor de istorie la Colegiul Național „Mihai Viteazul” din Slobozia. Domeniile sale de interes sunt istoria județului Ialomița, călătorii ruși în țările române.